

ÎNTRE COMPROMIS SI MORALITATE ÎN DECIZIA MEDICALĂ

Ideea de a vorbi despre compromis nu e nici nouă nici inedită.

Alexis Carel spunea că: „*Civilizația este înainte de toate o disciplină; disciplina fiziologică, morală, socială și științifică.*”

Cu toate acestea medicina secolului actual, asemenea celei din perioadele anterioare este o îngemănare între respectarea strictă a regulilor etice ale profesiei, așa cum s-au format ele de-a lungul timpului, plecând de la celebrul non-nocere și compromisurile zilnice pe care, personalul medical le face în fiecare zi.

Dezvoltarea unui sistem de calitate, accesibil oricărui individ este un obiectiv profund moral și etic. Cu toate acestea medicii sunt adesea nevoiți să accepte compromisul de a decide care program de sănătate este prioritar și care sunt fondurile alocate pentru aceasta; iar atunci când decizia nu le aparține, ci aparține altor persoane (economisti, juriști sau simplu: politicieni) acceptarea compromisului, deși pare mai ușoară este la fel de complicată.

Compromisul intervine și atunci când trebuie luate decizii legate de acceptarea realizării trialurilor clinice, convinși fiind că progresul medical este legat în permanență de menținerea unei balanțe optime între dezvoltarea unei noi cercetări medicale și asumarea criteriilor morale care mențin cercetarea în limitele moralității.

Și totuși, compromisul nu e decât o etapă tranzitorie, pentru că „*Etica nu este o fantezie mistică - nici o convenție socială - nici un lux de care ne putem lipsi, subiectiv... Etica este o necesitate obiectivă a supraviețuirii omului - nu prin providența supranaturală, nici a vecinilor dvs., nici a toanelor dvs. – ci prin "grația" realității și natura vieții.*” (Ayn Rand în *Virtutea dăruirii de sine*)

*Prof.univ.dr. Liliana Rogoza
Facultatea de Medicină Brașov*